

van de concurrentie.

Wanneer ik probeer de wereld eens vanuit een dergelijk standpunt te zien, dan zie ik hoe die hele wereld vol is van goede voornemens. Maar het wonderlijkste is wel, dat uit al die goede voornemens steeds weer kwade feiten worden.

Je probeert dan te begrijpen, hoe dat nu toch in elkaar steekt. Ik ben natuurlijk geen engel. Nu ja, ik zit in het licht. Dus met enige moeite zou ik kunnen zeggen, dat ik een heel kleine engel ben, net een enkel graadje hoger dan een Cupido.

En een cupido is een geestje dat voor de voortplanting moet zorgen en dit dan doet met pijl en boog.

Zelfs ik probeer dan de lotslijnen van de mensen te bezien en te begrijpen waarom die innerlijke wereld en die hunkering naar het ideaal, naar het perfecte, de werkelijke vrede, het geluk, altijd weer zo verkeerd uitlopen.

Maar je kunt geen vaste lijn vinden, dus ga je op zoek. Je neemt allerhande facetten van het menselijke leven zo snel mogelijk even mee: je bezoekt wat sterfbedden - werk voor ons eenvoudige geesten, maar ook een hoge lichtende geest doet zo iets wel een keer.

Je gaat natuurlijk ook na, wat er in de tijd zoal op aarde gepredikt wordt. Maar ook daar vindt je moeilijkheden: een preek schijnt vaak zo redelijk dat je niet meer begrijpt, wat er feitelijk bedoeld wordt of is zo droog, dat je al slapende je onschuld probeert te handhaven. Een effect dat je trouwens ook hier wel eens kunt ontmoeten. Want ook hier zijn er van die sprekers.

Daarna ga je eens kijken bij de mensen in eigen omgeving en bij hun meer natuurlijk gedrag en stelt jezelf de vraag hoe het komt, dat die mensen steeds maar weer uit de rails lopen.

Wie zo probeert de lotslijnen van de mensen en hun uitingen te volgen, hier een stuk, daar een stukje, krijgt op de duur een beeld van een scheiding tussen de geestelijk en de stoffelijke werkelijkheid van de mensen.

Degeestelijke mens weet innerlijk wel degelijk, dat je niet kunt volstaan met kleinigheden. Het is in de geest steeds weer alles of niets. Al lijkt dat meer op de titel van een t.v. quiz, het is toch werkelijk een ingelegd geestelijk weten.

Maar wanneer de mens al geestelijk dit alles of niets nastreeft, zo zal hij stoffelijk steeds weer gekonfronteerd worden met de onmogelijkheid van een dergelijke leefwijze.

Ik denk dat daar de grote discrepantie tussen stof en geest in feite begint. Want stoffelijk kun je alleen verwerkelijken wat volgens de stoffelijke mogelijkheden en in de stof gehanteerde regels nog mogelijk, doenlijk, haalbaar is.

Volg je de wijze, waarop de mens van die stoffelijke mogelijkheden gebruik probeert te maken dan blijkt je al ras, dat daar gemeenlijk nog maar heel weinig van terecht komt ook.

Meestal loopt alles nog weer anders dan de mens heeft gedacht, zodat hij zich altijd nadien weer afvraagt of hij nu zijn ideaal verloochend heeft of het ondanks alles toch nog heeft gediend.

In het lot van de mens ontmoet je altijd weer reeksen van feiten waaraan hij gebonden is. Wanneer je b.v. in Nederland woont moet je niet gek kijken wanneer je alles bij elkaar rond 65% belasting betaalt. Rook je dan betaal de 70% belasting, rijd je in een auto, dan betaal je ook op de benzine rond 70% belasting, zodat je steeds weer verbruikt ten gunste van de staatskas. En zo kan ik doorgaan. U ook, want die lasten worden binnenkort nog hoger ook.

Dit kun je nog weten, bemerken. Maar je wordt in een gemeenschap

ook nog in een bepaalde mentaliteit opgevoed. En daarvan beseft je veel minder.

Een Nederlander b.v. gedraagt en denkt zodra het anderen betreft als een soort ouderling, maar gaat het om hemzelf en de eigen gemeenschap dan denkt hij opeens als een kruidenier.

Iemand die in uw gemeenschap is opgevoed preekt bijna altijd naar buiten toe en is gelijktijdig innerlijk een krentenweger. Wil je weten hoe deze door de persoon zelf zelden beseftte instelling tot stand komt dan ontdek je, dat dit een deel is van een de gehele groep beheersende mentaliteit waaraan ook de eenling zich nimmer geheel kan onttrekken, al probeert hij dit soms door andere dingen te prediken dan anderen en andere punten innerlijk het zwaarst te laten wegen.

Er is nu eenmaal een soort mentaal en geestelijk gebied, dat deze kwaliteiten schijnt te eisen. En dit gebied stopt niet bepaald aan de landsgrenzen. Nederland beneden de moerdijk is veel minder zo beïnvloed, maar een deel van het Duitse west-Friesland hoort er duidelijk ook nog bij en tot in het Ruhrgebied kun je sporen van deze bijzondere invloed aantreffen.

In dit gebied tref je allemaal mensen aan die in mindere of meerdere mate een dergelijke mentaliteit vertonen en onderworpen schijnen te worden aan gemeenschappelijke factoren vanuit de geest. De genoemde kwaliteit wordt dan ook alsof zij erfelijk zou zijn, van geslacht tot geslacht overgeleverd.

Voor een lichtende geest die vrije tijd heeft volgens mij reden genoeg om zich eens af te vragen, hoe het toch komt dat je deze instelling en mentaliteit altijd maar weer in een bepaald gebied aantreft.

Al is het maar omdat je beseft, welke idealen de mensen koesteren en je afvraagt waarom zij dan steeds weer anders handelen, ook wanneer daartoe in hun wereld geen kenbare aanleiding aanwezig schijnt te zijn.

Je ontdekt dan opeens, dat hier een groepsgeest aansprakelijk is. Ik weet het wel, het klinkt als een soort geestelijk sprookje wanneer je komt aanraken met een groepsgeest.

Maar er is wel degelijk een entiteit werkzaam die probeert een bepaalde groep mensen een bepaalde functie te geven. Mij doet het denken aan de wijze, waarop mensen een machine maken voor het een of andere doel:

Wanneer je schroeven wilt draaien, moet je nu eenmaal geen boor inbouwen. En wanneer je er toch een boor inzet zul je je nog goed bewust moeten zijn van het feit, dat het apparaat bestemd is voor b.v. een tandarts, een smid of een timmerman. Want daarmee moet je dan bij sommige ingebouwde mogelijkheden en kwaliteiten wel degelijk rekening houden.

Je ziet dan, dat door dergelijke geesten de zaak zo geregeld wordt, dat elke groep met en door haar eigen mentaliteit in het geheel van de mensheid een bepaalde functie heeft.

Ik probeer dan voor mijzelf zo die verschillende functies eens af te wegen. Maar ja, hoe gaat dat? Ik ben begonnen met Nederland. Laat mij daarover eerst maar een spreken.

Dit gebied vormt geestelijk in feite een soort half-geleider. Nederland is n.l. aan de ene kant zeer snel bij het erkennen van signalen en aan de andere kant zeer traag met het wezenlijk reageren daarop.

Engeland lijkt mij eerder het perfecte voorbeeld van een condensator: Het houdt alle spanningen op maar zamelt gelijktijdig in zich een dergelijk grote dielectrische lading op dat wanneer elders alles al is uitgeschakeld daar opeens nog kracht vrij komt.

Of neem Frankrijk, altans een deel daarvan. Het is eenvoudig een parallelschakeling met rheostaat. Je denkt dat je alles geheel

kunt regelen, maar probeer je dit werkelijk, dan wordt de kans steeds groter op een kortsluiting op het parallellopende kanaal.

Een Duitsland is deels niet meer of minder dan een zware weerstand. De mensen lopen wel snel en goed warm, maar dan moet er eerst iemand zijn die het geheel onder spanning zet en er stroom doorheen jaagt.

U lacht wat over deze karakterizaties. Maar wanneer je dergelijke onderdelen - en er zijn er natuurlijk veel meer, zelfs binnen elke natie - op de juiste wijze in elkaar zet, dan heb je al snel een primitief lijkend radio toestel of iets dergelijks.

U denkt nu, echt nederlands, of dit wel iets geestelijks kan betekenen? Natuurlijk. Luister; Wanneer wij al die groepen mensen, allen met een eigen lot maar ook met een stoffelijk bepaalde reactie nemen, dan blijkt dat een aantal daarvan te samen beschouwd een organisme vormen.

En verder blijkt dat er in uw wereld t.m. zes van dergelijke organismen te vinden zijn. In dergelijke groepen treffen wij steeds weer sterk afwijkende delen die elkander steeds zodanig aanvullen, aanvallen, stimuleren ook, dat het niet mogelijk is dat de ontwikkeling van de mensheid binnen die groep stil valt.

Dat is belangrijk. Van een stoffelijke ontwikkeling geloof je als geest al snel dat het wel goed zal zijn. Maar wanneer er stoffelijk geen veranderingen en spanningen ontstaan kan er ook geestelijk niets gebeuren.

Hoe wonderlijk dit functioneert ontdek je vooral, wanneer je die sterfbed bezoeken maakt. Ik heb dergelijke bezoeken soms kunnen volgen, o.m. van een zeer hoge lichtende geest, die nooit als mens op uw aarde geleefd heeft.

Wanneer deze daar aankomt, dan zie je werkelijk dat een ziel op het punt van overgaan even bevangen wordt. Zij ontdekken het licht en daardoor nemen zij ook gemakkelijker degenen waar, die als afhalers aanwezig zijn - familie en bekenden of andere helpers.

Op dat ogenblik en onder die invloed ontdekt je dan dat de geest zich opeens ontvouwt en nog tijdens de laatste ogenblikken in de stof zich ontvouwt tot zijn eigen ideaal.

In dit ideaal zit dan de betekenis van het werkelijke gebeuren verpakt. Het is voor die ziel dan de werkelijkheid die uit de stof resulteert.

Zeker, dit werkelijke gebeuren zal nog steeds door de geest verwerkt moeten worden, op zijn plaats moeten worden gezet binnen het kader van de gehele inhoud van het ik. Maar dan blijkt ook weer, dat dit stoffelijke beleven niet functioneert, zoals vaak zijdelings wordt geïmpliceerd; als een rups die bedervend huist in de mooie bloem van de ziel.

Veeleer is het een soe inhoud, iets, wat de geest zal stimuleren, zal laten leven en zo de ziel nader brengt bij haar b.stemming. Ook al moet daarvoor alles opnieuw worden beleefd en gewaardeerd, daar het zonder dit niet zijn juiste nadruk en plaats kan krijgen in het besef van het ik.

Het ideaal dat in elke mens wel leeft is de droomwereld. Het is de voorstelling van iets wat nooit geheel waar kan worden. Het is de illusie misschien ook waarin de mens zelfs op aarde reeds iets verbeeld van hetgeen hij geestelijk al geworden is.

Nu komen die nieuwe ervaringen. Dezen maken hem duidelijk hoezeer zijn droomwereld afwijkt van de werkelijkheidswereld. Maar ook, hoezeer zijn eigen instelling bepalend is voor de waarde van alles, wat hij in het stoffelijke leven tot stand heeft gebracht.

Voor de mens op aarde is het moeilijk, zich dit in te denken. Hij zit

Te denken: ik kan mij wel een aantal minder functionele delen van de nederlandse staat voorstellen. Nu ja, de nederlandse staat is op het ogenblik een staat die op morele stelten loopt in de hoop zo een te groot financieel tekort alsnog te ontduiken.

Maar wanneer je als geest de zaak goed beziet dan blijkt, dat al die functies en factoren toch nodig zijn. Waarom? omdat anders de staat te snel zou zijn.

Zo is het met de mensheid ook: wanneer de ontwikkeling van het menselijke bewustzijn naar de vrede, naar het geluk, zo snel zou verlopen als zonder weerstanden mogelijk zou zijn, zou binnen korte tijd de gehele aarde tot een geestelijk bakken geworden zijn, maar er zouden niet meer voldoende geesten van menselijke oorsprong zijn die daar zouden kunnen inkarneren en dan ook nog binnen dit geheel zouden kunnen functioneren.

He is nu eenmaal een langzame groei. En wanneer je dan geestelijk op stap bent, of je nu een engel wordt genoemd of niet, zie je de onvermijdelijkheid van vele zaken beter dan een mens. Maar je vraagt je wel eens af, waar hij dan heen moet met al die mooie overleveringen van de vissen, die gaan en de waterman die komt en dat soort zaken.

Maar wanneer ik dit onderzoek tref ik een aantal geestelijke gradaties aan in de kosmos, waarvan u een deel de hemel pleegt te noemen.

Een zelfde reeks van mogelijkheden tref ik trouwens aan de in sferen. Maar die kunnen alleen als treden worden beschouwd die het ik kan beklimmen.

Wel kun je alleen maar trede na trede nemen. En het verdergaan geschiedt in fasen, zoals wij dit ook in de sferen wel zien:

Er moet eerst een konstatering zijn van onvermogen voor je kunt komen tot een nieuw besef. Zo zal ook de mens eerst met eigen onvermogen gekonfronteerd moeten worden voor hij werkelijk kan komen tot een ingrijpende verandering van denken en zo tot een besef van nieuwe mogelijkheden.

En zelfs dan geldt nog, voor mens zowel als geest: wanneer je eenmaal nieuwe mogelijkheden erkend hebt dien je je middelen na te gaan, datgene wat je bezit om mee te werken. Eerst wanneer je een overeenstemming tussen die beiden hebt gevonden is het mogelijk, te werken met het nieuw verworven besef.

Wanneer je van sfeer tot sfeer gaat bij ons dan wordt door sommige geesten wel gesteld, dat het een soort sterven is. Maar in feite is het eerder een soort spanning die je opbouwt in jezelf. Het is een langzaam vergaren van allerlei nieuwe impulsen en toch gelijktijdig een ontkennen van de belangrijkheid van allerhande zaken waar je lange tijd mee verbonden bent geweest.

Pas wanneer die spanning in je zo groot is geworden dat je de nieuwe wereld gaat zien, dat deze voor jou gaat spreken en in het begin je mogelijk wat verblindt ofschoon je er aan gaat gewennen, kun je in de nieuwe en hogere sfeer werkelijk leven. Want pas dan ben je in staat ook binnen die nieuwe wereld overal contact op te nemen en met de anderen die daartoe behoren werkelijk te communiceren op het peil van die nieuwe sfeer.

Ik denk, dat het met de mensheid ongeveer hetzelfde gaat. Wanneer wij zo die zes organismen zien - indien wij alleen de belangrijkste nemen - zo zien wij, dat dezen op aarde voortdurend zorgen voor een wederkerige spanning en wisselwerkingen.

Hierbij blijkt elk van hen te zorgen voor een afzonderlijke ontwikkeling op mentaal gebied en een reeks van ervaringen te scheppen die geestelijk een bijzondere nadruk betekenen.

Door dat zij elkaar in feite voortdurend met tegenstellingen konfronteren

geven zij een neiging om meer jezelf te worden, meer nadruk te leggen op je eigen kwaliteiten en mogelijkheden. Gelijktijdig worden de mensen zo gedwongen, zichzelf en hun denken steeds verder te perfectioneren en zo uiterlijk, maar ook innerlijk, steeds meer te evolueren.

De innerlijke veranderingen kun je natuurlijk naar buiten toe niet zo snel waarmaken. Dit geeft een extra spanning en voorkomt bovendien dat de mensen horendol en gek worden omdat zij met het nieuwe nog geen raad weten.

Maar wanneer de mensheid door die tegenstellingen steeds verder komt vinden de mensen ook steeds meer mogelijkheden hun werkelijke idealen op een minder materiele wijze te formuleren. Want juist wanneer alle materiele spanningen elkander dreigen op te heffen of een enorme spanning en strijd dreigen te scheppen zoek je als mens naar iets anders.

Zeker, de een zo kt het in de bijbel, een ander in de bhgawad Gita en nog een ander heeft weer een andere bron. Maar van buitenaf bezien zie je als geest van licht dat de mensen zo steeds weer spanningen opbouwen waardoor zij ontrukt worden aan de konkrete beelden die zij hadden van een ideaal leven e.d.

Het is alsof de regels die eens zo belangrijk waren meer en meer verwazen. Daarachter doemt dan weer iets anders op, dat in zich wel degelijk een vorm van orde is. Maar dan een orde die niet meer past bij de oude denkbeelden en idealen.

Hierdoor wordt ook geestelijk een vernieuwing mogelijk. Die vernieuwing kun je nu als geest reeds zo hier en daar konstateren.

Ik hoop dat ik jullie niet verveel, Ik weet dat ik geen ideale spreker ben voor geestelijke zaken. Voor een preek moet je bij mij niet zijn. Wanneer ik preek lacht de pastoor zich een beroerte en de dominee krijgt er een zonder te lachen. Ik heb overigens wel eens geprobeerd een preek te inspireren maar laat dit nu na omdat ik het niet nodig vindt dat een kapelaan van mijn denkbeelden de schuld zou krijgen.

Maar goed, u wilt dat ik verder ga. Wanneer je als geest uit het licht op stap gaat en dus aan geen enkele taak gebonden bent zul je onwillekeurig ook inspelen op zaken, die in en voor jou bestaan.

Het vreemde is dan, dat een aantal werkelijk hoge geesten - dus niet zoals ik maar veel beter - dan steeds weer op aarde in blijken te spelen op delen van bepaalde menselijke idealen. Nooit op een totaalbeeld van een ideaal.

Zij reageren kennelijk niet op beelden van en bestrevingen naar een geheel vredige wereld of een ecologisch geheel zuiver bestaan. Mogelijk kunnen zij dat niet eens. Maar wel reageren zij steeds weer op enkele beelden uit een dergelijk menselijk ideaal.

Neem een reactie die ik bij enkelen van hen opmerkte t.a.v. eologen. Op hun zorgen voor het milieu reageerde men geheel niet. Kennelijk stelden zij: wanneer het milieu te slecht wordt dan past het leven zich aan en is dit niet mogelijk dan inkarneer je een volgende maal maar opeen andere planeet.

Zodra is daarbij echter sprake is van begrip voor en meegevoel met andere schepselen, dieren en planten b.v. , haken zij daarop meteen in. Niet omdat voor hen honden, katten paarden, wolven, robben enz. zo belangrijk zijn, maar omdat dit begin van een gevoelde verbondenheid met alle leven volgens hen zo belangrijk is.

Pas wanneer je begrijpt dat alle leven met elkaar verbonden is van de laagste tot de hoogste vormen kun je je beeld van het bestaan in je ideaal zodanig gaan doorleven dat het voor jou een meer kosmische betekenis heeft.

Om andere dingen lachen zij in feite, zoals over denkbeelden en systemen die uit zijn op algehele gelijkheid en economische zekerheid. Want in hun besef is algehele gelijkheid onmogelijk en economische zekerheid bestaat voor hen al even min. Trouwens, feitelijk bestaan die zaken voor u ook niet werkelijk en blijvend.

Maar vaak zie je dat bij mensen die zo streven sprake is van een enorm gevoel van trouw, tot zelfopoffering toe. Daarop spelen zij in. Al het andere gaat aan hen voorbij als te onbelangrijk om aandacht aan te besteden. Maar die trouw is voor hen belangrijk omdat zij schijnen te veronderstellen, dat een mens die aan iets anders zo trouw kan zijn ook zal leren trouw te zijn aan zichzelf.

En wanneer je werkelijk leert geheel trouw aan je besefte ik te zijn wordt je inderdaad veel sneller geestelijk bewust. Volgens hen heeft de mens een dergelijke kwaliteit hard nodig.

Zo zie je dat zij in hun vrije tijd draadje na draadje proberen te trekken door de mensheid. Hier meegevoel, daar trouw, elders weer een deel van een trots die niet persoonlijk is. Elders bevorderen zij mystiek beleven en trachten te waarden daarvan te verbreiden.

Al die dingen weven zij samen en voor je het weet lijkt het wel of er een lichtende kroon boven de wereld hangt. Zeker, die verdwijnt weer zodra die geest verdwijnt maar kennelijk trekken zij steeds weer het beste uit het geheel.

Zo proberen ook daarom in al die verschillende groepen, die op aarde te samen de ontwikkeling bepalen, juist de geestelijk belangrijke waarden te versterken. Alsof zij pogen zo van het geheel iets beters te maken.

Zeker, het gaat langzaam. Maar of het nu langzaam gaat of snel, in de kosmische klok ingebouwd ligt nu eenmaal een voortdurende verandering van de kosmische tendenzen die de mensen op aarde stimuleren.

Je zoudt kunnen zeggen dat wanneer zon en aarde aquarius binnen gaan er een andere kosmische invloed optreedt. Deze invloed zal eerst verwerkt moeten worden. Zij kan zeker de aarde niet op zeer korte termijn geheel veranderen.

Zou dit inderdaad wel mogelijk zijn, dan zouden er zodanige spanningen ontstaan dat de aarde waarschijnlijk al snel aan zichzelf ten onder zou gaan.

Maar langzaam kan de wereld en daarmee de mensheid wel degelijk veranderen. In de verandering zie je dan opeens dat de kroon die een engel soms al opbouwde nu opeens vanuit de mensheid zelf begint te ontstaan.

Inde afgelopen 50 jaren heb ik een keer of 6 het door een engel die op stap was opbouwen van een dergelijke kroon gadeslagen en nu vraag ik mij af of de mensen eigenlijk wel beseffen, dat een groot deel van het aardse gebeuren in feite niet veel meer is dan een katalysator waardoor een geestelijke ontwikkeling mogelijk wordt.

Ach, een engel die op stap is kijkt eens een beetje, prutst eens een beetje en probeert zo hier en daar eens iemand te beïnvloeden. Maar mij valt wel op, dat met hier eens een beïnvloede mens en daar nog een opeens voor het geheel vande mensheid een verbinding ontstaat naar hogere vlakken van bewustzijn dan tot nu toe bereikbaar waren.

O, de mensen begrijpen er zelf niets van. Zij begrijpen niet, waarom zij zijn zoals zij zijn, waarom zij spreken zoals zij spreken. Zij begrijpen zelfs niet waarom zij doen wat zij doen. Trouwens, welke mens kan dit wel, wanneer hij geheel eerlijk tegen zichzelf is?

Wanneer een dergelijke engel al lang weer naar zijn werk is blijven echter die verbindingen met hoger bewustzijn bestaan. Ik heb geprobeerd ook dit eens nader uit te zoeken en kwam tot de konklusie dat door de gelijke lijnen in de eerste plaats steeds meer mensen een binding gaan ervaren met het gemeenschappelijke bewustzijn van de mensheid als geheel.

Op zich is dit reeds interessant genoeg, omdat de mensen hierdoor meer gaan zien, beseffen, begrijpen. Maar mij bleek, dat die lijnen ook buiten dit menselijk bovenbewustzijn verder gaan.

Mij bleek dat vanuit een enkele persoon, die van ons uit maar een zeer korte periode werkzaam is - al kunnen dit voor u 50 of meer jaren zijn - een band voortkomt waardoor op de duur het geheel van het menselijke bewustzijn onder de invloed komt van hogere geestelijke waarden. Vaak resulteert dit in een leer of leringen middels een mens, die toegang krijgt tot een groot deel van het menselijke totaalbewustzijn en daaruit dan ook kan putten.

Wanneer ik dergelijke dingen in mijn vrije tijd zie dan denk ik wel eens: Mijn God, wat hebt U dat alles toch knap in elkaar gezet. Trouwens, overkomt het u niet zo nu en dan dat u, wanneer u alleen maar naar uw wereld kijkt als voelt hoe knap alles in elkaar past?

Maar wanneer je waar kunt nemen als een geest blijkt, dat alles zo veel knapper, symmetrischer en ingewikkelder is dan een mens zich kan voorstellen. Het is een soort filegrainwerk van krachtlijnen die je soms ziet.

Een engel die eens op bezoek komt sluit zich kennelijk nu eens op de ene lijn aan, dan weer op de andere. Hij doorleeft iets, ziet wat, grijpt misschien eens terug, probeert iets uit het verleden nieuw te etaleren zodat de mensen dit anders beleven en gaat weer rustig in zijn eigen wereld aan het werk. Want veel meer dan een korte vacantie is voor een dergelijke lichtgeest zo een bezoekje niet.

Wanneer de hoge gast verdwenen is komen de gewone werklui weer aan bod. Want u weet dat de aarde in feite een school is voor zielen die nog steeds onder constructie zijn. Bij die werklui hoor ik, zogoed als vele anderen.

Wij staan dan ook weer onder leiding van een hogere geest, een soort engel. Deze werklui zijn dan bezig alles zo te voegen dat de mens kan gaan denken in de termen van de wereld, die in het in feite reeds leeft.

Mogelijk denkt u: vreemd. Die geest zou er beter aan doen de wereld te verbeteren. Maar neen, zegt de geest. Dat doen wij niet. Een enkele keer, wanneer het werkelijk niet anders meer kan, zullen wij mogelijk in de stof wel eens ingrijpen. Maar daarvoor zijn wij er niet.

Wij moeten proberen elke mens de termen te geven waardoor hij al wat geestelijk in hem leeft meer begrijpelijk een vorm kan geven. Je zou kunnen zeggen, dat de geest in feite voornamelijk werkt aan een perfecte formulering voor het harmonisch ideaal dat in elke mens schuilt.

Al werkende ontdek je dan vaak dat een engel hier of daar een lijn heeft achter gelaten. Voor ons is het dan opeens, of zij specie krijgen: wij stapelen niet meer los, er komt een vaste samenhang in. Wat eerst een stapel bouwstenen was die los opeen werden gelegd wordt opeens een gebouw.

Wat in het begin niet veel meer leek dan een soort grondschema met ruwe materialen er bij ontwikkelt zich opeens tot een kathedraal. Dan kijken wij even toe en zeggen tot onszelf: kijk, die kathedraal wordt gebouwd door de mensen zelf. Want dit is een innerlijke ontwikkeling waardoor de mens een deel van het kosmische bewustzijn ervaart en dit omzet in een verandering van reactie op zijn wereld, maar ook tegenover zijn eigen innerlijk.

Vaak denk je: ha, daar is een engel bezig. Ik ga eens kijken hoe die bij dit alles te werk gaat. Maar dat valt tegen. Want die kregen zijn vlug, jöh... Voor ons kleintjes is hun werken eenvoudig niet bij te houden. Nu ja, wij kruipen nog op gebieden, waar zij vliegen.

Soms lukt het je een van hen toch enigszins te volgen. Dan zie je dat dezelfde entiteit die op aarde wat lijntjes heeft getrokken

, enkele verbindgen heeft gemaakt en versterkt, opeens in de kosmische harmonie terugkeert en daar dan een belangrijke functie heeft.

Elke grote kracht of hoge engel, die kosmisch leiding geeft, geeft invloeden weer die de basis zijn van het geheel en een harmonie betekenen die wij nog niet eens geheel kunnen snappen.

Als je het mij vraagt herhaalt een dergelijk engel wanneer hij op stap gaat in feite dergelijke zaken in het klein en soms ook binnen de mensheid.

Ik heb wel eens gedacht, dat deze wezens een soort kosmische architecten zijn. Wanneer zij dan eens op stap gaan en de aarde benaderen bouwen zij naar ik meen voor hun eigen plezier al vast even een klein model van iets wat kosmisch waar moet worden.

Bij de meesten van dergelijke geesten vergeleken ben ik niets. Nu ja, ik ben maar een eenvoudige werkmán, al sta ik dan onderleiding van een voor mij hogere geest. Of het een engel is? Hij is lichtender dan ik en staat vast wel een eind boven Cupido.

Met je leider kan je "praten" wanneer er vragen in je rijzen. Ik heb hem b.v. wel eens gevraagd, waarom er toch op aarde steeds strijd heerst. Want waar je ook kijkt en hoe je ook kijkt in het stoffelijke bestaan op aarde, er heerst strijd, tussen dieren, mensen, staten, groepen.

Hij zei mij toen: wanneer een machine loopt is het ideaal, wanneer alles zonder enige wrijving loopt. Maar om een machine te kunnen ontwikkelen die zo werkt zul je er eerst heel wat moeten ontwikkelen die wel wrijving kennen en daardoor energie verliezen.

Hij zei: alles wat wij zien als strijd, spanning, vijandschap, is niets anders dan de frictie die ontstaat wanneer verschillende ontwikkelingen met elkaar in aanraking komen en elkander stimuleren zonder dat er een kosmische liefde tussen bestaat die voorkomt dat zij daarbij elkaar schaden.

Nu ja, wanneer hij het zegt zal het mogelijk wel ongeveer zo zijn. Ik heb hem trouwens ook eens gevraagd, of hij ook soms aan slumming deed: u weet wel kijken bij de lageren of in de achterbuurten.

En wanneer je een geest bent kun je zonder meer stellen, dat ook Wassenaar in vele opzichten een achterbuurt is. Eerlijk waar. Maar hij reageerde: waarom zou ik? mijn werk brengt mij steeds weer te dicht bij de aarde om mij de lust te geven op de ogenblikken dat ik niet behoef te werken en in te grijpen mij nog met de aarde bezig te houden.

Want alles is een zoeken naar evenwicht. En hoe groter de verantwoordelijkheden zijn die je in de stof op je moet laden, hoe groter ook de behoefte wordt om je in een geestelijke wereld, in het hogere licht, op te laden en te verfrissen, zodat je zo dadelijk, wanneer je weer naar de stof gekeerd bent, geen fouten zult maken.

Hij verklaarde mij, dat het ongeveer zo is met een engel die op stap gaat: Het is een hoge kracht die werkt in kosmische verhoudingen die voor ons en zeker voor mensen onvoorstelbaar zijn. Maar er komt soms een ogenblik, dat ook een dergelijke geest even rust. Dan moet hij van al die grootheid, die intense, onmetelijke krachten waarmee hij werkt, terug naar iets, wat hem ontspant en zijn contact met de andere delen van de kosmos weer beleefbaar maakt.

Een dergelijke geest gaat dan soms naar de aarde of een andere planeet, kijkt wat het leven doet, wat het is, naar de ontwikkelingen die daarin plaats vinden.

Wanneer wij naar een wereld kijken, zo vervolgde mijn leider, zeggen wij tot ons zelf, dat er nog zo veel moet gebeuren. Maar een engel die in kosmische termen denkt en leeft gaat dan meestal weer heel te vreden aan zijn werk terug met de gedachte: er is zoveel gebeurd.

Dit verwerkt hebbende vroeg ik nog: waarom dan al die meesters en

leraren? Hij gaf als antwoord:

Besef dat er soms een mens op aarde geboren wordt die bijzonder geschikt is om een verbindig te maken met de hoge werelden, waarin de kosmos a.h.w. voortdurend bestuurd en gevormd wordt.

Wanneer dit gebeurt en die mens is er rijp voor dan zal deze de termen ontvangen uit het menselijke bewustzijn waardoor hij het hogere voor zijn mede mensen toch enigszins kan uitbeelden en krijgt gelijktijdig de kracht die nodig is om dit nadrukkelijk te kunnen doen.

Zo iemand brengt de mensen in feite dan denkbeelden, die niet geheel nieuw zijn, maar die net iets anders zijn dan de mensen bewust kenden. De mensen zullen zich daardoor beter bewust worden van hun eigen mogelijkheden tot ontwikkeling en zo het totaal van de ontwikkeling in de mensheid sterk bevorderen.

Waarop ik dacht: nu weet ik tenminste waarom dergelijke figuren steeds weer komen wanneer de "heerser" wisselt, zoals aquarius die overneemt van visser, of anders op knooppunten in de ontwikkeling zoals die gemeenlijk liggen rond 700 jaar voor, 700 jaren na een dergelijke wisseling. Want dat zijn altijd weer perioden, waarin de kosmische werkingen in de mensheid van groot belang zijn.

Dan kan een dergelijke persoonlijkheid in feite vooruitlopen op komende perioden. Dat wil dan zeggen dat hij voor een zeer lange tijd een nieuw denkbeeld kan brengen waaruit de mens kracht put, zijn idealen en dromen anders gaat beleven - zelfs wanneer hij niet in staat blijkt daar praktisch iets aan te doen.

Het eindresultaat is dan steeds weer, dat de mens zijn geestelijke ontwikkelingsmogelijkheden gemakkelijker kan gebruiken, zich eerder bewustwordt van factoren die behoren tot hogere kosmische krachten en gelijktijdig nog leert om de onvolmaaktheid en onvolledigheid van zijn stoffelijk zijn en zijn mogelijkheden daarin gemakkelijker te dragen.

Dat was dan het voornaamste wat ik te zeggen had. Al heb ik nog wel een paar commentaren achter de hand, wat wie mij kent weet wel dat ik nooit iets kan laten gaan zonder er commentaar op te leveren.

Trouwens, die gewoonte had ik oop al op aarde. Ik gaf op alles commentaar, zelfs op een dame die langs kwam. Wat mij menige klap in het gezicht heeft opgeleverd.

Maar volgens mij moet u het dus zó zien: U bent deel van een soort geestelijke machine. U wordt daardoor niet werkelijk bepaald, maar u maakt er zolang u op aarde leeft deel van uit en dus zult u door de werking van die machine voor een groot deel in uw werkelijke mogelijkheden geregeerd worden.

U draagt ergens de droom in u. Uw poging om die droom waar te maken betekent voor die machine echter, dat zij zich in haar werken steeds zal moeten aanpassen aan de gemiddelde geestelijke instelling.

De onderdelen beïnvloeden het apparaat, dat zich daardoor vervormt. Door die vervorming kan de machine steeds beter afgestemd worden op kosmische feiten en waarden, zo de spanningen in de wereld en dus in de denkwereld van de mensen eveneens juister doseren en uiteindelijk - bezien vanuit de geest- meer tot stand brengen.

Een ingewikkelde procedure wanneer je het zo beziet, maar in wezen is het alles toch eenvoudig. Het is een kwestie van voortdurende verschuiving van waarden. Maar dit betekent, dat voortdurend ook een evenwicht hersteld moet worden.

Wanneer de 6 "organismen" op aarde werkzaam zijn, zo is het duidelijk dat zo er één van verandert, alle anderen ook een verandering zullen moeten ondergaan.

Zij moeten immers de omstandigheden die hun werkzaamheid mogelijk maken in stand houden, daar zij anders niet meer kunnen voortbestaan. Komt er een kortsluiting, zodat te veel energie van de een naar de ander overvloeit of tijdelijk een isolement ontstaat waardoor de een de ander niet meer kan bereiken, ontstaat er geestelijk een stilstand van ontwikkeling.

De stoffelijke ontwikkeling wordt dan steeds meer mechanisch tot de mens zelf in feitē er geen weg meer in weet en niet meer zelf ksn denken en beslissen. En dan ontbreken bij steeds meer mensen op de duur de mentale inhoud en geestelijke termen waardoor ook de mens in zekere mate de materie meester kan zijn.

Ik meen dat de wereld enige tijd in een dergelijke toestand heeft verkeerd en dat als gevolg van o.m. kortsluitingen en isolement de moeilijke situatie is ontstaan waardoor mensen elkander niet meer willen begrijpen, samenwerking steeds moeilijker wordt enzovoorts.

Ik meen dat het geheel van de spanningen die zich nu opbouwen alleen maar ten doel hebben de mensheid weer te brengen tot onderling contact tussen de "machines".

Want de zin van het leven op aarde ligt in het juist samenwerken van de verschillende groepen, het opbouwen vande juiste spanningen zodat steeds meer bereikt kan worden en gelijktijdig in de geestelijke bewustwording die uit dit alles voor een ieder voort pleegt te vloeien.

Aangezien wij de laatste tijd, vooral de laatste paar jaren, nogal wat tekenen van versnelde bewustwording bij personen hebben gezien, neem ik aan, dat dit alles nu reeds geheel en opnieuw functioneert, ook al kan ik dat vanuit mij beperk e geestelijke standpunt nog niet geheel overzien.

Ik denk dat, wanneer een engel eens een keer op stap gaat en bij de aarde terecht komt, die zal zeggen: nooit gedacht dat er in zo een klein rot zaadje nog zoveel mogelijkheid voor het ontstaan van mooie bloemen zou schuilen.

Hebt u commentaar?Niets op te zeggen? Gelijk heb je. Maar je moet er wel eens over na denken. Want wat ik nu al zo heb gezegd klinkt mogelijk erg speels, maar het is dit niet.

Het is werkelijk zo, dat ook u in uw stoffelijke mogelijkheden beperkt bent omdat u deel uitmaakt van een soort stoffelijk mechanisme. Maar dat zelfde mechanisme en de spanningen die daarin en daardoor ontstaan helpen u gelijktijdig om mentaal nieuwe termen te vinden en zo ook voor uzelf een juistere omschrijving te vinden voor de kosmische krachten die in u spelen.

Wanneer je dat nu maar in de gaten houdt kun je mogelijk heel wat spanningen beter verwerken, dingen beleven en verdragen waar je anders radelees onder zoudt worden.

Alles heeft wel degelijk zijn zin en betekenis. De werkelijke bestaans-toestand is er wel degelijk één die zo omvattend is dat al het stoffelijke daargewoon bij in het niet valt.

Er zijn heel wat mensen die, wanneer zij een cent laten vallen, niet een meer bukken om die op te rapen. Neem mij niet kwalijk, dat was eens. Nu heeft die munt zeldzaamheidswaarde. Maar neem een andere munt. Je laat ze vallen. Zie je ze direct, dan raap je die mogelijk nog op, maar anders loop je door.

Zo moet u nu de hele aarde bezien wanneer je leeft en denkt vanuit de kosmos. Zo onbelangrijk. Wanneer de aarde verloren zou gaan is er in feite nog niets gebeurd. Het is jammer, maar meer ook niet.

U denkt "maar wij dan". U behoort bij de gehele lichtende kracht en wereld waarin die engelen op het ogenblik de leiders zijn. En een engel zal zeggen: één planeet is in feite zo goed als niets omdat de materie

in feite niets meer is dan het testterrein voor datgene, wat in een geestelijke bewustwording moet verder gaan en ontwikkelen. Dat alleen is van betekenis, al het andere gaat toch voorbij.

En daar laat ik het dan maar bij. Wie ontevreden is: achter die tafel daat achter zit meestal eem heel bestuur. Zeg die de waarheid dan maar. En als u tevreden bent hoeft u niets te zeggen, ook al zou de penningmeester roepen: gedenk dan de kollekte.

Voor ons hoeft u dit niet te doen. Wij hopen alleen dat u uit dit alles wat kracht ulti putten en u mogelijk bewust zult worden van enkele straaltjes licht die ook bij u mogelijk ontstaan.

Wie weet? Wanneer het zo is en een engel zou toevallig hier op stap gaan dan voelt u zich opeens gevuld met zoveel licht en zoveel kracht, dat stofelijke zaken daarbij ook voor u tijdelijk in het niet gaan vallen.

Bedankt voor uw aandacht en goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Zoals u bekend is dient dit tweede gedeelte esoterische elementen te bevatten. Ik zou dit echter graag in een meer beeldende vorm vatten en als volgt beginnen:

Toemah(?) zat aan de kust. In de verte gingen de prauwen over de zee, dichtbij zag hij het gefladder van de klipzwaluwen.

Zo zittende tuurde hij naar het vrede punt waar hemel en aarde te samen schijnen te komen, daar, waar je niet meer weet of je nu water ziet of wolken.

Diep in hem ontstond toen de oneindigheid. Steeds verder scheen hij weg te drijven in het onbestemde niet en steeds verder werden de geluiden achter hem verwijderd, zwak, zwakker, tot hij vergat dat zijn lichaam zat op de rots aan de rand van de zee.

Diep in hem was een klank, die eerst zacht en ijl, als rinkel van een lichte bel die even beroerd wordt door de wind zong. Dan werd de klank sterker en sterker.

Andere klanken voegden zich daarbij en soms onderstreepte een dreunende gongslag al datgene, wat de klanken zeiden. Hij kon het niet verstaan.

Daaeom ging hij verder en verder, aangetrokken door een schijnbare duisternis die toch weer vol was van kleuren en licht. En opeens werden de klanken hem tot een taal:

Zij spraken tot hem, Koemah is de vorm, oneindigheid het wezen.

Mens is de droom, leven is de werkelijkheid.

De gang van de sterren is het spel van een gedachte, de werkelijkheid is de denker, die zo dadelijk ontwaakt.

Teon begreep Koemah. Rond zich ziende schiep hij licht. Zonnen en werelden schiep hij zich. En alsof hijzelf de scheppende godheid was bracht hij ze samen, scheidde hen van elkander, bepaalde hun banen en liet op planeten leven ontstaan.

Daar wervelden planten om hun zonnen, daar trokken sterren hun banen, rassen ontstonden en gingen ten onder, zonnen doofden uit. De muziek werd zachter.

Hij viel weer terug naar een lichaam, een lichaam dat hij al lang vergeten had. En een harde stem riep hem aan "lullak, zit je nu al weer te slapen?"

Die eeuwigheid van scheppen had vijf minuten geduurd, langer niet. Misschien is dit wel de beste wijze om duidelijk te maken, dat de innerlijke wereld oneindig is, zelfs wanneer het lichaam de eindigheid meet met minuten.

Zoals het misschien ook goed is te begrijpen dat je ver van je stoffelijke werkelijkheid verwijderd moet zijn voor je de klanken die de melodie der sferen vormen verstaan kunnen worden als woorden.

Zoals het goed is te beseffen, dat je verder nog moet gaan voor je eindelijk beseft, dat jij, deel van de schepper, zelf schepper kunt zijn in je innerlijke wereld.

Een mens is eeuwig en toch een wezen dat vervalt in de tijd. Een ziel is een eeuwigheid, zich vervluchtigend tenzij zij een vorm vindt om zich aan te binden. En toch omvat zij een beeld van de gehele kosmos, van alle ontstaan, alle ondergang zoals denkbaar en meer nog.

Koemah zat op de rots en staarde uit over de zee. En wederom werd zijn ziel meegezogen door de verten, verder, steeds verder, tot de klanken der muziek zijn besef overstemden, hij de taal van deze muziek weer hoorde en verstond.

En weer ging hij verder. Hij drong door in het duister, waarin toch kleuren zijn. En nog verder volgde hij een zijn wezen bekende en toch zo onbekende weg.

Hij kwam in een grijze nevel, die vanuit zich lichtend scheen te zijn. Ook hier pauzeerde hij niet, hij schiep niets. Hij ging verder.

Toen, terwijl de nevel optrok, vond hij opnieuw de werkelijkheid. Weer zag hij de zee en de prauwen. Weer zag hij zichzelf, weer zag hij de oneindigheid, maar nu teruggebracht tot de buiging van de oppervlakte van een kleine planeet.

Hij voelde de sterren en hun straling. Toen nam hij afschied. Hij sprak tot de aarde: Ik die deel was van u neem u mee als deel van mij.

Toen loste hij zich op, dreef weg in een wereld, waarin geen banen meer zijn, waarin alle klanken zijn gestorven en het besef nog slechts is een weten om de werkelijkheid van alle dingen die tesamen een eenheid vormen.

Weer waren niet meer dan vijf minuten verlopen. Maar toen een hand hem beroerde en een ruwe stem sprak "sta op lummel" viel zijn lichaam in elkaar. Hij was dood.

Zij hebben hem betreurd, want niemand wist, dat hij toen eerst waarlijk leefde.

Toemah was een jongen, die zat aan de rand van de zee, de prauwen zag en staarde naar de grens van de einder. Toemah is een kracht die als deel van een grotere kracht de vrede kent en de waarheid leeft.

De mysticus zal soms de grens moeten overschrijden, verder gaande dan het punt waarop het nog mogelijk is, terug te keren.

Wanneer dit gebeurt blijft zijn lichaam achter. Maar zijn ziel omvat meer dan dat lichaam, meer dan de oneindigheid, meer dan alles te samen wat mensen zich ooit kunnen voorstellen.

Bovenal leert hij dan, in het evenwicht van alle dingen, die ene vrede kennen, waarin geluk, vrede en weten samensmelten tot een geheel dat geen naam meer heeft.

Misschien is het een dwaas verhaal, ontleend aan een dwaze legende. Want het is niet mijn verhaal. Het is eerder verteld door een wijze die sprak tot zijn leerlingen.

Soortgelijke verhalen hebben geklonken op aarde sinds de tijd dat Gobi een vruchtbaar land was. Door geheel Azie klinken de verhalen soms ook nu nog. En varianten hiervan werden zelfs verteld in de rivouwen van Europa.

Want de eeuwigheid blijft in de mens leven. Maar de mens moet de

eeuwigheid.

Hij bindt zich aan de tijd omdat hij niet weet wat het is zonder grenzen en benden te bestaan. Daarom scheidt de mens de tegenstelling. Want in de tegenstellingen kan hij zichzelf denken te zijn en meten wat hij is en wat rond hem is.

In de tegenstelling leeft de mens, maar hij behoeft niet meer te beleven wat werkelijk bestaat. De mens scheidt de waan uit angst voor de werkelijkheid die hijzelf is.

De mens houdt de illusies in stand als een grens, waardoor het gebeuren wordt teruggekaatsd tot zijn eigen wezen, omdat hij niet één durft te zijn met het Ene Ware Gebeuren dat de adem van de Scheppende zelf is.

Mensen weten, diep in zichzelf, hoe waar dit alles is. Maar zij zullen het altijd weer van zich wijzen, zullen het maken tot een verhaal en een sprookje.

Zij zullen de tocht die de ziel maken moet om door de grens heen uiteindelijk de waarheid te beleven, altijd weer zien als een fata morgana, een onwerkelijkheid die je niet na moet jagen.

Toch zijn er mensen, die de waarheid bereikt hebben. Toch zijn er uit het gehele al steeds weer persoonlijkheden, die hun begrenzing verliezen en zo eerst waarlijk zichzelf worden.

De mens is bang voor de oneindigheid. De mens is bang voor de onzekerheid, die in zijn denken ontstaat op het ogenblik dat je niet meer af kunt meten wat er rond je is en wat er gebeurt, hij vreest een zijn, waarin geen oordeel meer gesproken kan worden.

Toch is hij een kind van de werkelijkheid. Wij allen zijn uit God geboren. Wij zijn deel van de Schepper die wij soms aanbidden, osom ontkennen.

Wij menen onszelf gevangen te weten in een doolhof van tijd en inkarnaties. Toch zijn wijzelf de doolhof waarin wij dwalen.

Je kunt niet ontsnappen aan jezelf, o mens. Eerst wanneer je de grenzen van je eigen ik open kunt gooien en zo versmelten kunt met een werkelijkheid die geen maatstaf kent, die geen eisen stelt, niet vraagt en geen antwoord geeft, kun je de waarheid beleven.

tot de tijd dat je zover komt, o mens, bouw je je tempels, pompel je je geheiligde spreuken en klamp je je vast aan openbaringen die je nooit begrepen hebt.

Maar misschien, o mens, komt er ook voor jou ooit een dag dat je, zoals Koeman, zittende op de rotsen aan de zee, een ogenblik kunt verdrinken in roepende verten. Sluimerende slechts, even, om dan terug te keren met een nieuw besef, een nieuwe honger.

Want wie eenmaal de melodie der sferen gehoord heeft, wie eenmaal het spel van de kleuren heeft gezien, zal altijd blijven hunkeren naar de onbekende werkelijkheid die verborgen ligt achter een nevel, een grijze mist die licht is uit zichzelf.

Ook voor u komt de tijd, dat u de eenheid zult vinden. En tot die tijd?

Toen Koeman voor het eerst zijn reis beleefd had en men hem wakker schudde met verwijten ging hij weer de taken der mensen na, zoals hij altijd had gedaan.

Uiteindelijk was hij niet veel meer dan een lage dienaar in een belangrijke familie. En tot niemand heeft hij ooit geroepen: ik ben ingewijd.

Hij heeft tot niemand gezegd: de waarheid is mij geopenbaard. Hij deed wat hij doen moest, maar in hem was het leidssnoer dat het hem mogelijk maakte steeds verder te gaan, zover dat de terugkeer tot de stof hem eens onmogelijk zou worden.

Zwijgende werkte hij, speelde hij leefde hij tot de stof hem uiteindelijk overbodig werd.

U leeft. Uw leven wordt gemeten in de tijd, uw besef wordt gemeten in tegenstellingen en uw wereld wordt gemeten in de tegendelen die u voor een heel groot deel zelf bepaalt.

Leef uw leven. Volbreng uw taak. Verzet u niet te zeer tegen het noodlot dat u schijnt te kwellen. Maar wanneer u wat tijd hebt, zendt uw geest uit over den einder. Dring een ogenblik door in de diepten van besef dat met woorden niet meer uit te beelden is.

Luister, tot je de sterren hoort zingen en kijk, tot je in de warreling van kleuren voor het eerst de grens ziet, de grens die je alleen kunt overschrijden wanneer je het belangrijker vindt jezelf te zijn dan te vrezen voor wat dan ook.

Je leeft, o mens, in de wereld van de mensen. Probeer dan zo goed mogelijk mens te zijn. Maar weet wel, dat dit uiterlijk is, schijn in vormen, voorbijgaand.

Weet, dat in jezelf dat éne zit dat éne leeft dat onvergankelijk is, dat éne dat verder gaat dan de mooiste tempel die je ooit gebouwd hebt in schoonheid.

dat éne dat verder gaat dan het diepste begrip en de hoogste wijsheid die een mens op aarde ooit kon beseffen.

Want je bent een kind van God, je bent een deel van de schepping, een deel van de Schepper. Je bent de eeuwigheid, voor een ogenblik gestolten in de tijd, gevangen in de illusie van beperkingen.

Weest sterk. Niet sterk tegenover anderen, maar sterk tegenover jezelf. Sta jezelf niet toe, te lijden in wanhoop. Sta jezelf niet toe slechts vreugden na te hunkeren en na te jagen.

Jaag niets na wat je kent en begeert, tomeloos, zonder beperking. Want vrezen en verlangens vormen de doolhof waarin je doolt.

Wees sterk tegenover jezelf en vervul de taak die de jouwe is zolang je mens bent. Leef met de wetenschap, dat in je een einder ligt, dat je, schouwende over de oceanen van het leven kunt doordringen tot achter de sterren, in kunt gaan tot de wijsheid van het leven.

Een lering. Een overweging. Een formulering van zuivere mystiek. Maar wat is dan de werkelijkheid, die je daar als mens tegenover kunt stellen?

Is er één feit, o mens, dat onveranderlijk is en waar blijft? Is er één zekerheid die nooit veranderen kan? Is er één wetenschap die onaantastbaar is in de kosmos?

De kleine dingen die je op prijs stelt, de kleine zekerheden die je bouwt zijn eveneens een vorm van mystiek. Wees dan niet bang voor de werkelijkheid in je leven, voor de verandering die pas ophoudt wanneer de eenheid met alle tijd bereikt wordt.

Zeg niet : mystiek? Wat heb ik daarmee te maken? Zeg niet tegen jezelf, ik heb zoveel op deze wereld te doen, dat komt later wel eens.

Want de mystieke werkelijkheid kent geen later en geen vroeger. Zij kent een heden en dit alleen. Daarom kun je de vormen overwinnen, de verwarring overmeesteren, de schijnzekerheden doen smelten, alles achter je latende tot je die éne zekerheid behoudt waarin alle leven waar is.

De tocht naar de oneindigheid is niet een tocht naar de vergetelheid. Het zoeken naar de hoogste werkelijkheid is geen ontvluchten aan hetgeen je nu bent. Het is het vinden van een waarheid waarin alle levens die je als mens in de stof geleefd hebt niets meer zijn dan enkele punten tussen milliarden sterren.

Je bent eeuwig. Niets kan je werkelijk verslaan. Niets kan je werkelijk doden. Niets kan je werkelijk ten gronde richten.

Daarom kun je het leven als mens leven. Leven tot de innerlijke rijpheid bereikt is. Daarom kun je alle dingen dragen en al het noodzakelijke volvoeren - hoe zinloos dit ook moge schijnen vanuit de eeuwigheid.

Want dat wat je werkelijk bent kun je, zelfs in hetgeen je nu denkt te zijn, reeds waarmaken. Daarom is de beste regel die iemand u kan geven, esoterisch of anderszins:

Weest bewust van uzelve. Weest steeds bewust uzelve en erken steeds dat het uiterlijk slechts de verhulling is van een werkelijkheid die in je leeft.

Zo levende zul je een leven in de stof doorbrengen dat voor anderen mogelijk gelijkvormig of dwaas moge schijnen maar wat voor jou alleen een voorbereiding vormt op het werkelijke bereiken.

Niet hulpeloos ben je, niet machteloos. Tenzij je jezelf hulpeloos en machteloos maakt.

Er is niets waarop je je beroepen kunt, niets waaraan je eisen kunt stellen buiten de diepste kern van je eigen wezen.

Want in jou leeft God, de God waarvan je deel bent. De tijdloze werkelijkheid die het enige is wat blijft wanneer al het andere verbleekt is.

Bijna zou ik dit alles af willen sluiten met de woorden die worden toegeschreven aan de engel die verschijnt voor Maria: Vreest niet, want ik breng u een blijde boodschap ...

Er is geen eeuwig duister. Er is geen eeuwig kwalling. Er is geen eeuwig terugkeer tot de stof buiten datgene, wat je zelf tot stand brengt.

Maar er is één werkelijkheid waartoe allen terugkeren, wanneer en hoe dan ook dit geschieden zal volgens hun eigen besef.

De werkelijke vrede, het geluk van volledigheid, het geluk van de absolute verbondenheid met al is de éne ware uiting van de Schepper die beleefbaar is voor ons, zijn schepselen en delen van zijn wezen.

Dit is al wat ik U te zeggen had. Mijn verontschuldiging wanneer een te beeldend woordgebruik u misschien verwarde of deed schrikken.

Maar soms kun je de werkelijkheid soms alleen weergeven als een sprookje omdat demens de werkelijkheid altijd weer tracht te ontkomen maar graag naar sprookjes luistert.

sch. w. Mijn gebed is als kaarslicht in het duister/ ziet, het zandkasteel werd het granieten paleis der eeuwen. / Ik spreek tot u, mijn God, tot u die wij ondergaan, waarin wij leven, maar die wij nooit verstaan omdat ons niet gegeven is het aanvaarden van volledigheid die buiten ruimte, buiten tijd ons één maakt met Uw werkelijkheid.

Ach God, ik ben nog klein, ik speel, bouw uit de tijd een zandkasteel en spreek dan van der eeuwen tijd. En weet niet hoe uw wezen steeds in alles mij weer begeleid omdat ik deel vben van uw zijn.

Ik heb mij te vaak opgericht en toch verborgen voor uw zon, omdat ik vreesde te beseffen wat reeds te tonen Gij begon mij van uw wezen en uw werkelijkheid.

Ik heb mijzelf vaak misleid, o Heer. Maar nu ik mij tot u richt: geef mij een heel klein beetje licht, een kaarsvlam in de duisternis zodat ik leer mijn weg te vinden tot ik, eindelijk beseffend mijn eigen wezen en de tijd, voorzichtig strevend kan beginnen te leven in Uw werkelijkheid.

Ik hoop hiermede in woord en geest beantwoord te hebben aan hetgeen U mij hebt voorgelegd. Ik dank U mede namens de eerste spreker voor uw aanwezigheid hier en wens u een gezegend huisgang en een nachtrust waarin het licht doordringt tot uw dromen.

Goeden avond.

d.d. 13 februari 1981

(eerste deel geredigeerd, tweede deel
aanloop schone woord weggelaten
Verder volledig, grotendeels woordelijk)